

VISITASPREKEN NANNESTAD, BJØRKE, HOLTER OG STENSGÅRD SOKN

”Kjærlighetenes nødvendighet i en sliten verden”

Nannestad kirke // 14.mars 2021 // 4. søndag i fastetiden

4 Mos 21,4-9 // 2 Kor 5,18-21 (prekentekest) // Joh 3,11-16

«Jeg synes det er veldig trist med hjemmeskole/jeg synes det ødelegger livet mitt/Hvorfor? Fordi jeg er ensom/fordi jeg blir mer alene/ alene med tankene mine ... Jeg hater virus – men jeg vil ikke hate livet».

Julie Fjeldengens dikt om å leve i pandemiens virkelighet for de barna som trenger ekstra oppfølging på skolen, setter svært tydelige ord på hva koronapandemiens nedstenging dette året har betydd for henne.

Statsviteren og seksbarnsmoren Siri Selmer oppsummerer det slik i en kronikk i Dagbladet fredag:

«Det er nok nå», og hun føyer til: «alt blir ikke bra igjen», og gir eksempler på dem som er rammet særlig hardt av pandemien psykisk, økonomisk og sosialt.

Nannestad er hardt rammet av nedstengingene. Arbeidsledigheten er dobbelt så høy som ellers i landet i et bispedømme som har landets høyeste andel arbeidsledige og permitterte. Ifølge NAV er over 600 mennesker helt ledige og over 1000 er arbeidssøkende. Det betyr at en vesentlig del av familiene i Nannestad nå må håndtere en dramatisk nedgang i inntekt, muligens i flere år fremover.

Fra mange undersøkelser vet vi at faresignalene vi har sett i flere år om unge menneskers psykiske helse, er blitt forsterket under pandemien. Opp mot hver tredje ungdom sliter med ensomhet og tristhet. Ingen vet, og mange er bekymret for langtidsvirkningene for det som vil kunne komme til å kalles pandemigenerasjonen.

Kirkens fastetid er den tiden i kirkens årsrytme der vi på en særlig måte inviteres til å søke sammenhengen mellom destruksjonen vi erfarer i oss og rundt oss - og Gud, skaper og opprettholder av alt synlig og usynlig slik våre forgjengere i kirkens første århundrer formulerte det.

Dagens fortelling fra den hebraiske bibelen handler om dette. Israelfolket var trøtte og slitne av den tilsynelatende endeløse vandringen i ørkenen. De lengtet tilbake til det harde, men forutsigbare livet som slaver i Egypt. Gapet mellom den fremtiden Gud hadde lovet folket og ørkenens beinharde virkelighet var så stort at det ble umulig for dem å forstå at Gud fortsatt holdt på med dem og for dem.

Fortellingen om folkets opprør den gangen i ørkenen gir oss et fortettet uttrykk for den grunnleggende konflikten mennesker opplever mellom visjonene om himmelen der Guds kjærlighet og rettferdighet råder for alle mennesker, og den virkeligheten vi faktisk erfarer. Hadde veggene kunnet tale i denne og de andre kirkene her i

Nannestad, ville de fortelle hvordan smerten, frykten og fortvilelsen i pandemier og annen nød har vært en del av folks virkelighet i tusen år. Koronapandemien gjør virkelig for vår generasjon denne konflikten som har preget så mange generasjoner før oss, men som er blitt mer skjult i velferdssamfunnets trygghet og oljetidsalderens velstand.

Spørsmålene fra alle fortvilede mennesker er gjenkjennbare gjennom generasjonene:

Byr Gud seg egentlig om spriket mellom sin visjon og den virkelighet folk opplever?

Det hevdes, slik vi hørte fra Johannesevangeliet, at Gud elsker verden og skaperverket sitt høyt, men hvordan kan det være mulig når vi ser hva som skjer?

Og kan vi gjøre noe med gapet mellom opplevd virkelighet og Guds kjærlighetsvisjon?

Det er denne type spørsmål som er utgangspunktet når Paulus skriver til folkene sine i Korint. Konklusjonen hørte vi lest i avsnittet om forsoning og forsoningens tjeneste.

Guds kjærlighet til verden har fått et ankerfeste i fortellingene om Jesus fra Nasaret, sier Paulus. Jesus var synlig for alle slags folk. Gjennom fortellingene om ham har menneskene fått tilgang til denne kunnskapen. Gud har tatt opp i seg menneskenes levekår ved selv å leve dem.

Det er denne realiteten Paulus og de andre disiplene forteller i byer over hele Romerriket og enda lenger i alle himmelretninger - til jordens ender som det het den gangen. Jesus fra Nasaret har sammensmeltet eller forsonet menneskers virkelighet og Guds virkelighet i sin person. Slik ga Gud oss i Jesus det ankerfeste vi trenger for ikke å gi opp når ørkenopplevelsens blir for overveldende.

Pandemier er sammen med krig ytterpunktene i de negative livsbetingelsene mennesker erfarer. Noen her husker sist det var krig i Norge, noen mennesker i Nannestad vet hvordan krig er i vår tid. Men alle vet nå hva pandemi er.

Jesus har vist menneskene at Gud bryr seg. Guds kjærlighet finnes i verden selv om nød og sykdommer er rammebetingelser vi som personer og fellesskap med jevne mellomrom blir utsatt for. Paulus vet alt dette. Nettopp derfor oppfordrer han korinterne å knytte seg til Guds kjærlighetshandlinger i og med Jesus. Jesus lærte oss at nestekjærlighet er måten Guds kjærlighet lever i verden. Verdens forsoning med Guds kjærlighet er gjennomført, vi er gitt i oppdrag som personer og fellesskap å være denne forsoningens tjenere i vår tid.

Ikke minst i pandemiens virkelighet ser vi nestekjærlighetens nødvendighet i en sliten befolkning. I krisetider settes alt på en spiss og vår kjærlighet til andre settes på en ekstra prøve. Hvert menneske kan ikke bare ta hensyn til seg selv og sitt. Gjør vi det er risikoen for at vi bringer ødeleggelse over oss selv og andre overhengende. Guds forsoning med verdens virkelighet, viser at vi lever ikke alene. Vi kan bare bekjempe og overvinne pandemien sammen. Ingen kan overleve pandemien uten nestekjærlighet, uten at fellesskapet bærer oss igjennom, også når vi er isolert og må leve fra hverandre.

Vi må bære hverandres byrder, både her i Nannestad og med dem som i andre deler av verden bærer svært tunge byrder. Kirkens Nødhjelps fasteaksjon i år bringer de andres virkelighet tett på og gir oss et handlingsalternativ vi trenger.

Fastetiden er tiden for å komme nærmere Jesus og det han gjorde for menneskene. Da blir nestekjærlighetens handlinger fastetidens innhold. Faste handler ikke om å koble seg av, men å koble seg på og se andre mennesker og la særlig de mest sårbare blant oss bli vår egen virkelighet.

Paulus kaller disse nestekjærlighetens handlinger for forsoningen tjeneste. Han ber oss innstendig om å forsones oss med Guds kjærlighet slik at vi alle kan ta del i rettferdighetens seier over ondskap og pandemi. Det er tilliten til at Guds kjærlighet virker i verden som kan gjøre at vi ikke går fortaapt i pandemiens virkelighet.

Siri Selmer avslutter sin kronikk med å minne oss om pandemiens ytterste virkelighet, som er døden. «Det finnes ikke et portforbud som stenger døden ute. Ingenting stenger døden ute, om vi aldri så mye vil. For døden er ubarmhjertig og kommer uansett for oss alle. Det kan vi gjøre lite med». Selmer har helt rett. Vi kan ikke overvinne døden. Men Gud kan. Paulus og Johannes har sett at Jesus sprengte dødens grense for oss. Guds kjærlighet er ikke slutt verken på Golgata eller når hver og en av oss dør. Den slipper oss ikke i all evighet.

Også dette håpets innsikt og denne troens tillit til Guds evige kjærlighet lever i kirkene her i Nannestad, til helbred og forsoning for oss når denne verdens mørke blir for kraftig for oss.

Måtte dette fellesskapet og dette rommet bli et sted der slitne mennesker og beslutningstagere henter ny kraft til å være forsoningens tjenere også i pandemiens tid, eller rettere: særlig i pandemiens tid. For så høyt har Gud elsket verden at vi har fått Guds tillit til å være forsoningens tjenere med nestekjærlighetens visjoner i utviklingen av et godt liv for alle, der ingen skal bli overlatt til seg selv når de røyner på som verst.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var, er og blir en sann Gud fra evighet til evighet til evighet.